

Relat sobre la meva adopció

Presentació d'aquest número: una experiència personal

Quan començava a escriure la introducció a aquest número de la nostra Publicació AFIN em va arribar a través de Facebook un article de Mary San Agustín, una cineasta d'origen coreà adoptada per una família nord-americana, sobre la seva perspectiva i la relació amb l'adopció internacional. Si bé l'article s'ha publicat a mitjan agost a [HuffPost](#) d'Espanya, havia estat publicat el març al [HuffPost](#) d'Estats Units i, anteriorment, a [Dear Adoption](#), un espai dedicat, com s'assenyala al subtítol, a "donar veu a les persones més afectades per l'adopció: les adoptades". Immediatament vaig recordar un dels meus autors més reconeguts i freqüentats de la meua època d'estudiant d'història, l'historiador francès Roger Chartier. A una edat i en una època, els anys 70, en què s'esperava que tot fos "revolucionari" i "transgressor", llegir Chartier assenyalant que fins i tot el text més aparentment transgressor i ex-temporani és un resultat de la seva època em resultà llavors, i em resulta encara avui, impactant. En cada text podem rastrejar no solament els interessos i preocupacions dels qui utilitzen el seu temps

Direcció publicació:

Diana Marre, Beatriz San Román
i Irene Salvo

Continguts d'aquest número:

Miriam Aquim

Imatges:

Constanza Moncaglieri

Coordinació:

Victòria Badia

Traducció:

Victòria Badia

Difusió:

Maria Galizia

Maquetació:

Marta Mayoral

Suscripción y contacto:

gr.afin@uab.cat

ISSN: 2013-2956

AFIN

Grup de Recerca

Universitat Autònoma de Barcelona

i el seu esforç en escriure'l i dels qui ho fan per llegir-lo, comentar-lo i difondre'l, sinó també de la societat del moment.

El text de Miriam Aquim que avui presentem, a partir del nostre interès per “donar la paraula” a persones adoptades perquè ens expliquin en primera persona la seva experiència, respon a la idea que, així com en el seu moment va ser necessari escoltar les famílies adoptives i els i les professionals que les acompanyaven en els seus processos d'adopció i postadopció, cal sumar-hi la veu de les persones adoptades. És d'esperar que, en un futur molt proper, siguem també capaços de sumar-hi la de les famílies de naixement per donar lloc a un relat que no per més divers, multivocal o complex de coordinar –sobretot si se'l compara amb el del model de família biològica tradicional– ha de ser necessàriament més complicat.

Aquest número té moltes condicions que el fan adient i interessant pel que esperem que sigui l'inici d'una sèrie de relats d'experiències en primera persona. La primera és que la seva autora, Miriam Aquim, va estar disposada a pensar, recordar, reflexionar, escriure i compartir la seva experiència. És, també, la història d'una adopció internacional entre països tan llunyans entre si com Argentina i Israel, originada en una guerra avui tan aparentment llunyana com és la dels Sis Dies, encara que portada a terme per una dona sola, és a dir, en una figura familiar tan aparentment recent o propera. És, finalment, *una* experiència, la seva experiència, l' experiència d'una persona de la seva adopció internacional. Com assenyala Mary San Agustín en el seu article, “no existeix ni una afirmació general ni una única opinió que pugui abastar [la] doble naturalesa [de l'adopció internacional]. Pot representar una idea per a una persona i una altra idea completament diferent per a una altra. Per això NINGÚ pot representar la veu d'un adoptat si no és el propi adoptat. Ni tan sols un altre adoptat. Pot ser que comparteixin algunes idees, però cada persona té una història diferent, complexa i independent. [...] Tots tenim una veu pròpia, solament nostra, que mai hauria de ser silenciada”.

“Donar la paraula”, escoltar la “pròpia veu” dels i de les protagonistes i compartir amb ells i elles les seves experiències, continua essent un dels principals objectius d'AFIN i d'aquesta publicació que ben aviat arribarà als 100 números.

Diana Marre

Per on començar a relatar la meua història de vida?

Vaig néixer en temps de guerra, el 17 de gener de 1968 a Haifa, la principal ciutat portuària d'Israel. El meu pare va morir a Israel durant l'anomenada Guerra dels Sis Dies, quan la meua mare estava embarassada de mi. La meua mare morí mentre participava en una revolta de dones, quan jo tenia uns quatre mesos de vida. Va ser així com em van internar en una llar de nens i nenes.

La meua futura mare adoptiva, Marta Aquim, soltera, amb estudis en el Seminario Evangélico Bautista, treballava com a secretària del Director i fundador de E.C.E.A. (Escuela Cristiana Evangélica Argentina) a la ciutat de Buenos Aires. Als seus trenta-cinc anys, tenia la inquietud i l'interès d'adoptar i estimar alguna nena òrfena de guerra. Així doncs, va fer els esbrinaments i tràmits adients per viatjar a Israel. Va visitar algunes institucions fins a arribar a la llar de nens i nenes on jo estava internada amb solament vuit mesos de vida. Del seu relat recordo que va mencionar que hi havia dues nenes per adoptar. Sempre dic tot riallejant que em va adoptar a mi perquè “sens dubte jo era la més simpàtica”. Ella no va aconseguir

finalitzar el tràmit d'adopció en aquest viatge. Va haver de tornar a Buenos Aires per tal de gestionar alguns requisits administratius i va tornar a buscar-me a Israel quatre mesos després. Segons em va explicar, a la llar em van batejar per l'església catòlica (per "passar-me" de la religió musulmana, a la qual pertanyien els meus pares biològics, al cristianisme).

Al meu document argentí per a estrangers, durant els meus primers anys i fins

que va finalitzar el tràmit d'adopció definitiva, hi deia que el meu nom era Miriam "Mafraz" Aquim. Mafraz era el meu cognom d'origen.

Tinc records d'una infància excel·lent. Una de les coses que més valoro és que en tot moment la meva mare va estar present, en cada situació que es presentava, per donar-me respostes que enfortien la meva autoestima. Recordo que, a la llar d'infants, una mestra ens va preguntar com havíem nascut. Un a un els meus petits companys deien que havien nascut de la panxa de les seves mares. Quan em va tocar a mi, me'ls vaig mirar a tots amb cara de sentir-me superada i els vaig dir que jo no havia nascut de la panxa de la mare, sinó que havia nascut del seu cor. Aquesta resposta va causar un gran enrenou entre els nens, fins al punt que un d'ells li va dir a la seva mare que ell hauria volgut néixer del seu cor i no de la seva panxa. Després d'aquest esdeveniment, durant l'escola primària no vaig esmentar res més en relació a la meva adopció, fins als nou anys, quan una nena nova que acabava d'arribar a l'escola va explicar que era adoptada. El seu relat era absolutament diferent a la manera en què jo hauria escollit per parlar sobre l'adopció. Ella ho explicava des del patiment. No

gaudia de la seva família. Sentir-la va ser realment molt trist per mi. No em podia creure que fes una "mala premsa" dels "pares i filles o fills adoptats". Arran d'aquesta situació, em vaig apropar a una de les meves companyes més populars de la classe i li vaig comentar que jo també era adoptada. Ella amb cara de sorpresa em va preguntar si la meva mare, en lloc de mare, era la "madrastra". Aquesta pregunta em va suposar un shock. Li vaig respondre que Marta, era la Meva Mare! Però vaig restar angoixada.

A la sortida de l'escola, quan la meva mare com cada dia va venir a buscar-me, va notar quelcom i em preguntà què em passava. Li vaig explicar el que havia passat i ella, sense mostrar cap indici de preocupació, em va dir alguna cosa així com: "Miri, tenés que entendre a tu compañerita, pobrecita, ella no entiendo. No sabe el privilegio que tenés de ser adoptada por una mamá que te ama tanto". Les seves paraules van ser com un bàlsam per a mi. I una vegada més va enfortir la meva autoestima.

Des que tinc ús de raó vaig saber que era adoptada i que els meus pares havien mort com a producte de l'anomenada Guerra dels Sis Dies, entre jueus i palestins.

Al tenir una mare soltera, a més de l'adopció, em trobava amb altres situacions que havia d'explicar. No solament havia d'aclarir que era adoptada, sinó també per què no tenia pare i per què la meva mare era soltera. Però sempre vaig tenir la sensació que la meva condició de persona adoptada era absolutament "natural", i no recordo haver experimentat la necessitat de tenir un pare. Això em va permetre de nena poder jugar amb les respostes quan em preguntaven què li havia passat al meu pare. Entre altres respostes, recordo haver dit coses inversemblants: trobava divertit veure les cares de sorpresa quan deia que no tenia pare. Aquesta entremaliadura em va portar a dir, unes vegades que el meu pare va morir a la guerra (cosa que molts no es creien), altres que havia mort d'un síncope, d'una malaltia incurable, o que havia mort a la creu (fent referència a Jesús, el "meu Pare celestial"). El problema sorgia quan no recordava quina història li havia explicat a qui sobre la mort del meu pare.

Ara, amb la distància del temps, crec que aquesta entremaliadura em resultava funcional, que la utilitzava com a mecanisme de defensa, com una manera de protegir-me respecte del que podrien pensar

els meus iguals sobre la meva situació de filla adoptada per una mare soltera.

La meva mare després d'adoptar-me va obrir una llar de trànsit infantil a la ciutat de Buenos Aires, on rebia nens i nenes que eren orfes, o bé que tenien pares que no podien sostenir-los. La llar se sustentava amb donacions de coneguts a Argentina i també de coneguts a Europa. També es va sostenir durant un temps amb la venda de paper i cartró. La meva mare feia comprometre els seus coneguts que guardessin els diaris i ella els passava a buscar per vendre'ls després i generar un ingrés addicional per tal de sostenir la Llar de nens i nenes. S'hi van assistir més de 500 infants durant tots aquests anys. Què puc dir de la meva mare? És i ha estat per a mi un exemple de vida, de dedicació, d'amor, d'altruisme. És per mi un orgull ser la seva filla. És la millor mare que he pogut tenir!

Durant els meus primers anys jo li vaig demanar "un germanet". Vàrem voler adoptar-lo a Israel, i per això vàrem viatjar quan jo tenia cinc anys, però la legislació havia canviat i ja no permetien realitzar un canvi de religió.

Quan jo tenia nou anys, ma mare va adoptar la meva germana Mariela. Ella és

argentina. La seva mare biològica es va presentar a la llar de nens i nenes que dirigia la meva mare a Buenos Aires, per lliurar-la en adopció quan Mariela tenia nou mesos. Estimo la meva germana incondicionalment. Actualment viu a Atlanta, USA, amb el seu marit i els seus dos fills Tommy i Jeremy (els meus estimats nebots).

Moltes persones m'han preguntat si alguna vegada he tingut la necessitat de

viatjar i buscar algun parent (germans, tiets, avis...). La veritat és que mai he tingut aquesta necessitat. Sento que la meua família és aquesta. La que em va emparar, la que em va educar, la que em va sostenir, la que va ser-hi en tot moment. Això no vol dir que si alguna vegada aparegués algun parent de sang, m'hi relacionaria sense problemes.

Quan tenia divuit anys, havent accedit a la Universitat per estudiar Treball Social,

vaig tenir la inquietud d'obtenir la nacionalitat israeliana. Alguns dels meus amics tenien doble nacionalitat. Per aquest motiu vaig decidir anar al consolat israelià (sense la companyia de la meua mare, perquè pensava que seria un simple tràmit).

Durant els meus primers divuit anys, jo em sentia una israeliana cristiana que vivia a Argentina. Amb aquest esperit, em vaig dirigir al consolat amb el meu document d'ingrés al país, el "laissez-passer", per realitzar el tràmit de generació d'un document i passaport israelià. Fins aquell moment, jo tenia un document nacional d'identitat "argentí per a estrangers". Quan vaig mencionar el motiu del tràmit i van veure el meu document argentí per a estrangers, em van preguntar per quin motiu no m'havia presentat abans per inscriure'm al servei militar. Aquest comentari em va provocar pànic. Jo solament pretenia tenir la nacionalitat i documents israelians. Amb aquest comentari, em vaig imaginar per un moment que potser no em deixarien sortir del consolat i que podien enviar-me sense escales de tornada a Israel, per tal de complir amb el servei militar. Després que l'oficial del consolat va veure el document israelià amb el qual vaig ingressar al país, tot va canviar. Va

començar per dir-me que el meu cognom d'origen, no era necessàriament "Mafráz", em va dir que podria ser "Mefrez, Mifriz, Mofroz, etc." La senyora que em va atendre em va explicar, amb poques ganes i menys amabilitat encara, que les vocals en hebreu són molt difícils de llegir i que la traducció que havien enregistrat del meu cognom, en el meu primer document argentí, no necessàriament era la correcta. Això em va sobtar. També em va dir després de llegir detalladament el document amb el qual vaig ingressar al país, que jo no era israeliana. Em vaig indignar. Li vaig tornar a mostrar el meu document argentí per a estrangers que deia que la meua nacionalitat era "israeliana", però ella va insistir que no era així, dient-me que jo era una apàtrida. Em va explicar que als països joves com són els llatinoamericans, la nacionalitat és la del país de naixement, mentre que als països del Vell Món (Europa i Àsia), la persona és de la nacionalitat dels seus pares. Per aquest motiu el meu document argentí per a estrangers, emès a Argentina, deia nacionalitat israeliana, però per als israelians jo no era considerada com a tal, donat que els meus pares, quan jo vaig néixer, eren egipcis que vivien a la franja de Gaza d'Israel. Per ser sincera, vaig sortir d'aquell consolat amb

els ulls plens de llàgrimes. Tot el que havia cregut durant anys m'ho havien desmuntat en segons. L'únic que em donava certa tranquil·litat és que, dins del meu absolut desconeixement, el ser "apàtrida" em resultava molt original. Em sonava bé. Jo vaig pensar: "Ok, no sóc d'aquí, no sóc d'allà, sóc de tots..."

Aquell dia, en tornar a casa, li vaig comentar a la meua mare tot el que havia passat al consolat d'Israel. Quan li vaig comentar que m'havien dit que era apàtrida, la meua mare es va preocupar molt. Així que vàrem anar a una entrevista a les oficines de Nacions Unides, per entendre quina era exactament la meua situació real i em van confirmar que efectivament era apàtrida. A Nacions Unides em van explicar que ser apàtrida és el pitjor que li pot passar a un ésser humà en aquest planeta, perquè estan desprotegits internacionalment. Davant d'aquesta explicació, vaig fer els tràmits per nacionalitzar-me com a argentina.

Sempre m'he sentit una privilegiada. No tinc fills, però puc dir que tinc una gran família! Vaig estudiar Treball Social. Tot i que no exerceixo com a tal, aplico els meus coneixements als treballs ad-honorem que realitzo a la "Fundación Fundayün" que encara lidera la meua mare

amb vuitanta-tres anys. La Fundación ja no funciona com a llar de trànsit infantil, sinó que assisteix a dos menjadors comunitaris. Un que assisteix a una comunitat Wichi, que pertany a un poble originari de la ciutat d'Aguaray, al nord argentí. L'altre assisteix a un menjador de nens i nenes del barri Pueyrredón a Córdoba, al centre d'Argentina. En l'actualitat, en aquest menjador assisteixen més de 100 nens d'entre 3 i 16 anys, alguns amb capacitats especials (síndrome de Down, retard mental, cecs, invàlids, etc.). Avui en dia la Fundación se segueix sostenint gràcies a donacions de persones amb gran sensibilitat cap a les necessitats que tenen aquests nens amb carències. Si volen tenir més informació sobre la Fundación, aquí tenen el link: www.fundacionfundayun.org.

Tornant a la meua història de vida, puc dir que considero que la meua adopció és un dels més grans actes d'amor que he viscut. Hi ha nens i nenes que necessiten que algú els contengui i els estimi.

Sé que hi ha persones adoptades que en algun moment de la seva vida desitgen conèixer la seva família d'origen, altres que senten la necessitat imperiosa de conèixer per què van ser adoptats. És absolutament vàlid aquest sentiment i

aquesta necessitat. Qui podria dir el contrari, si és el que senten en el seu cor? El tema és que no sempre les respostes estan disponibles. No sempre les respostes són les que es necessiten. Crec que en el cas dels nens i nenes adoptats, el primer que s'ha de treballar és l'"acceptació" que les coses són com són. Des de l'acceptació crec que la recerca de respostes es pot donar des d'un lloc més lleuger i en pau.

Una amiga molt estimada va compartir amb mi una frase que em permet de tancar aquest testimoni: “uno tiene dos familias; la que nos fue dada para aprender a amar y la que uno elige para aprender sobre el amor... a estos últimos se los llama amigos”. Déu em va donar una bonica família, i grans amics, a qui voldria agrair que formin part de la meua vida. Dono gràcies a la meua estimada mare, i a la meua germana y gran amiga Mariela, i per suposat als meus nebots Tommy i Jere; i en l'ordre en què els vaig conèixer, tot i que potser puc deixar d'anomenar-ne algun, vull donar les gràcies a Rori, Mary, Anigui, Andy, Marian, Ali, Coni, Pata, Lili, Ce i Ani. I no puc deixar de mencionar els meus “sobris” del cor que són Manu, la Pulgui i Florchi. Dono gràcies per les seves vides i per la meua també.

Una abraçada,

Miriam Aquim
Miriam.aquim@gmail.com

SOBRE L'AUTORA DEL TEXT

Miriam Aquim

Va néixer a Haifa, Israel, fa quaranta-vuit anys. Els seus pares van morir com a producte de la Guerra dels Sis Dies. Va ser adoptada per una dona soltera, argentina. Té una germana adoptada a Argentina, nou anys més jove. Miriam és coach ontològica professional i treballa a Iron Mountain Argentina com a gerent de desenvolupament de negocis per als mercats verticals de Bancs i Companyies de Seguros.

Va obtenir el títol de treballadora social per la Universidad del Museo Social Argentino i participa de forma activa a la Fundación Fundayün, que va ser creada per la seva mare adoptiva cap al 1969. La Fundación té com a principal objectiu assistir al menor amb carències o en situació d'abandonament. Avui en dia, la Fundación assisteix dos menjadors de l'interior de la República Argentina: un està ubicat a la província de Salta, que alimenta uns cinquanta nens i nenes d'una comunitat del poble originari Wichí, i l'altre està ubicat a la província de Córdoba i alimenta uns cent infants amb carències i alguns també amb capacitats diferents.

Per a més informació: www.fundayun.org.

SOBRE L'AUTORA DE LES IMATGES

Constanza Moncaglieri

Autodidacta i nascuda a Buenos Aires (Argentina) el 1981, va començar a pintar de la mà de la seva àvia quan tenia dotze anys. Va estudiar Fotografia (analògica) i Màrqueting. Actualment resideix al Regne Unit.

“En los últimos diez años he tenido la posibilidad de viajar por trabajo y por placer; esto me permitió ver y apreciar lo rico que es el mundo donde vivimos. Cada viaje, cada lugar, cada persona, ha enriquecido mi mirada como fotógrafa e ilustradora. He experimentado con distintas técnicas y, en los últimos años, he optado por los dibujos en tinta china, la acuarela y la fotografía por su practicidad a la hora de viajar. La serie de dibujos y pinturas que aparecen en esta publicación son parte de mi diario de ilustraciones de viajes. Las técnicas utilizadas son tinta y acuarela”.

Contacte: coni.moncaglieri@gmail.com

PER LLEGIR...

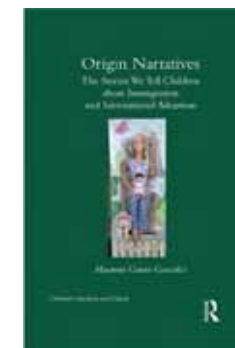
Kim, H. (2016)
Birth mothers and transnational adoption practice in South Korea: Virtual Mothering
New York: Palgrave Macmillan

Högbäck, R. (2017)
Global Families, Inequality and Transnational Adoption. The De-Kinning of First Mothers.
Basingstoke: Palgrave Macmillan

Prod'homme, I. (2017)
La vie `greffée`
Paris: Sarment Editions du Jubilé

García-González, M. (2017).
Origin Narratives: The Stories We Tell Children about Immigration and International Adoption. New York: Routledge Publishers

Hosu Kim se suma a la recent tendència d'apertura en qüestions de l'adopció i els "orígens" analitzant l'experiència de mares de naixement de Corea del Sud. Se situa en un context on, de manera limitada però emergent, es comença a visibilitzar les mares alhora que segueix havent-hi una falta de reconeixement. L'autora se centra en quatre escenaris principals: les cases de maternitat, els programes de televisió sobre recerca i reunió, fòrum online de mares de naixement i una sèrie de narratives orals. Utilitza un concepte que refereix com a "virtual mothering" per descriure les qualitats del maternatge que les mares posen en marxa més enllà del terreny de la "família normativa".

Högbäck analitza els processos tant de "constituir" com "des-constituir" famílies que estan presents en l'adopció. Explica com les desigualtats d'oportunitats de vida i relacions de poder entre el Nord i el Sud influeixen en l'adopció, així com en la vida de les mares, els fills/es de les quals són adoptats/es. Les dades que recull sorgeixen d'entrevistes portades a terme amb famílies d'origen sud-africà i famílies adoptives de Finlàndia.

La recerca d'Isabelle dels orígens es converteix en un procés difícil, donat que la seva mare biològica està sota curatela i la seva tutora no li permet trobades. El testimoni d'Isabelle Prod'homme parteix de l'espiritualitat cristiana, però independentment de la ideologia, la seva experiència pot resultar d'interès a pares i professionals en relació amb l'adopció, la investigació dels orígens, el parentiu, les dificultats que els i les adolescents troben en la seva família i, de manera més general, l'evolució de la societat.

Primer d'aquest tipus, el present volum posa al descobert la construcció cultural de l'adopció transnacional i la migració mitjançant l'anàlisi d'una mostra de llibres infantils recents que aborden el tema. Aquest llibre porta llum a la forma en què la societat espanyola contemporània i les seves institucions redefeixen la identitat nacional i el marc dels valors culturals, polítics i ètnics, i com això es transmet a les generacions més joves en un entorn més heterogeni. L'estudi recull les representacions de la diversitat, la migració i l'alteritat (colonial) en els textos, així com la seva recepció per part dels mediadors adults, a través de revisions, paratextos i opinions recollides d'entrevistes i observació participant.

PER VEURE...

Simón, C. (2017)
Verano 1993
Espanya, 97 min

Levit, M. (2015)
Ellos te eligen
Argentina, 62 min

Futerman, S. & Miyamoto, R. (2015)
Twinsters
Estats Units, 90 min

La pel·lícula mostra l'experiència de Carla Simón, directora del film, durant l'estiu de 1993, una experiència summament especial, però no precisament per ser plaent. En aquell temps, era una nena de sis anys que acabava de perdre la seva mare a causa del VIH/sida (el seu pare ja havia mort tres anys abans pel mateix virus) i, de sobte, va haver d'abandonar el seu pis de Barcelona per anar a viure amb els seus tiets a un poblet de la província de Girona. En el seu debut com a directora, Simón va obtenir diversos premis: millor òpera prima a la Berlinale, Biznaga de Oro a Màlaga i premi especial del jurat a Estambul, entre d'altres.

Laura Salvador i Laura Rubio són dues mares que no es coneixien quan van decidir adoptar uns deu anys enrere. El destí les va anar apropant quan ambdues començaren a ajudar altres persones que intentaven saber com funcionava l'adopció i les dificultats d'un sistema que semblava no tenir en compte les seves necessitats. A partir dels seus intercanvis, el film exposa com les "Lauris" desenvolupen un servei per lluitar contra la desinformació i la soledat amb què es troben els postulants. El documental mostra diferents regions d'Argentina, on es debaten distintes postures en front de l'adopció.

Adoptades a Corea del Sud, educades en diferents continents i connectades a través de les xarxes socials, Samantha i Anaïs creuen que són germanes bessones separades en néixer.

LINKS D'INTERÈS

[Dear Adoption](#)

[La Voz de los Adoptados](#)

[La Voix des Adoptés](#)

[ICAV: InterCountry Adoption Voices](#)

[Adoption Museum Project](#)

[L'Hybridé](#)

NOTÍCIES AFIN

El novembre: X Congrés AFIN i Workshop Internacional sobre polítiques reproductives

El setembre-octubre de 2006 vàrem organitzar, llavors conjuntament amb l'Institut d'Infància i Món Urbà de Barcelona i la Facultat de Geografia i Història de la Universitat de Barcelona, el *1r Fòrum Internacional de Infancies y Familias: De filias y fobias: del parentesco biológico al cultural. La adopción, la homoparentalidad y otras formas de construcción de familias diversas*.

Tot i que han passat molts anys i moltes coses des de llavors, continuem treballant amb el mateix entusiasme en els mateixos temes, els quals, no per més freqüentats, han perdut interès. Ans al contrari, s'han incrementat en profunditat, amplitud i diversitat, la qual cosa ens ha permès també de profunditzar, ampliar i diversificar els contactes amb col·legues, grups i xarxes de diverses disciplines.

Quan fa 10 anys més 1 vàrem preparar el 1r Fòrum optàrem per organitzar-nos en quatre dies de treball separats per un diumenge, per tal de permetre la major participació possible, no solament per disponibilitat, sinó també per la major afinitat temàtica alhora que els qui hi concorren des de fora de la ciutat i la regió disposessin de temps lliure per gaudir de la gran oferta que presenta.

En aquesta ocasió també hem optat per organitzar-nos en quatre dies de treball entorn de dos esdeveniments, el *X Congrés Internacional AFIN* i el *Workshop Internacional AFIN*. Amb el títol *Políticas, deseos y derechos reproductivos*, el primer d'aquests es realitzarà el 2, 3 i 4 de novembre de 2017 als campus centrals de la Universitat Autònoma de Barcelona i de la Universitat de Barcelona. El segon es durà a terme el 16 de novembre al campus de la Universitat Autònoma de Barcelona, amb el títol de *Políticas y justicia reproductivas: de la reforma del bienestar a la era Trump*.

Ambdós esdeveniments es desenvoluparan a través de ponències invitades, taules rodones amb presentacions convidades i sessions obertes en què presentar i debatre les comunicacions rebudes i acceptades, per a la qual cosa ja està disponible la crida a comunicacions per ambdós esdeveniments a la [nostra pàgina web](#).

Investigació d'Irene Salvo sobre adopcions nacionals i orígens

A partir del mes de maig d'aquest any es va iniciar la primera fase de treball de camp del Projecte FONDECYT de Posdoctorat N°3170338: "Adopciones en Chile: la construcción de narrativas sobre los orígenes y la identidad", la investigadora principal del qual és la Dra. Irene Salvo Agoglia, de la Regió Metropolitana i la Quinta Regió, que compta amb el recolzament del Sub-Programa de Búsqueda de Orígenes del Departamento Nacional de Adopciones del Servicio Nacional de Menores (SENAME) de Xile, en el procés de convocatòria. La resposta ha superat totes les expectatives, la qual cosa reafirma la rellevància d'impulsar aquesta mena d'estudis i respondre a les múltiples motivacions que manifesten les persones per sumar-s'hi i relatar les seves històries de vida. Aquest estudi, entre altres objectius, busca enfortir l'agència dels protagonistes directes de l'adopció mitjançant una metodologia narrativa que es desenvolupa a partir d'entrevistes individuals i grupals, en les quals es treballa amb diverses tècniques que permeten relatar la història de vida, com entrevistes narratives i la creació a través de l'art, combinant escriptura autobiogràfica, l'ús de fotografies i la realització d'autoretrats, comptant també amb el recolzament especialitzat d'una artista plàstica. Durant els propers mesos, continuarà el treball de camp a la Regió Metropolitana i es donarà inici al cicle de cinema-debat sobre adopció, identitat i orígens amb l'exhibició de la pel·lícula "Lion" oberta a tothom.

Silvina Monteros rep una beca per investigar sobre el treball domèstic remunerat

Silvina Monteros Obelar, psicòloga i doctora en Antropologia Social, membre del grup AFIN, ha rebut una beca de la Universitat Ca' Foscari de Venècia (Itàlia), per participar en el projecte "DomEQUAL: A Global Approach to Paid Domestic Work and Global Inequalities". Aquest projecte considera el treball domèstic remunerat com un important objecte d'anàlisi pels investigadors que volen comprendre l'impacte de la globalització en la construcció de la desigualtat social entre països. De fet, les transformacions multidimensionals induïdes per la globalització, l'augment de les interaccions globals-locales i transnacionals, la intensificació de la migració internacional, la reorganització de les classes socials, la urbanització de les poblacions rurals i indígenes i els canvis en les normes de gènere, els estils de vida, l'organització familiar i els règims de benestar, han tingut un impacte massiu en la situació de les treballadores de la llar remunerades al llarg dels diferents països.

Des d'aquesta perspectiva, el projecte DomEQUAL té un triple objectiu:

- aportar nous coneixements teòrics sobre les transformacions en la posició social de les empleades de la llar, centrant-se en els "camps" socials, econòmics i jurídics;
- contribuir més enllà de l'estat de l'art a un coneixement feminista sobre el caràcter "interseccional" de les desigualtats socials;
- explorar el paper dels diferents actors socials en l'"estratègic camp de les accions" dels drets laborals de les empleades de la llar.

Es durà a terme a través d'una comparació entre les transformacions en les situacions de les empleades de la llar a les últimes dècades (1950 fins a l'actualitat) als següents països: Espanya, Itàlia i Alemanya, a Europa; Colòmbia, Equador i Brasil, a Sud-Amèrica; i l'Índia, Filipines i Taiwan, a Àsia.

Aquests nou països resulten casos interessants per a la comparació, a causa del seu diferent posicionament dins del procés de globalització, les especificitats dels seus contextos socioculturals i perquè han experimentat canvis significatius pel que fa als drets de les empleades de la llar els últims anys.

El projecte serà realitzat per la investigadora principal, Sabrina Marchetti, i l'equip central amb seu a Venècia, amb el recolzament de nou experts de cada país, entre els quals es troba Silvina, qui proporcionarà dades estadístiques i material d'entrevistes d'Espanya.

"Doing Right(s)": el treball amb famílies LGBT

Amb l'arribada del nou any acadèmic, comença a caminar el projecte "Doing Right(s): Innovative tools for professionals working with LGBT families", finançat per la Unió Europea, en el qual participa el Grup AFIN. El seu objectiu és identificar bones pràctiques i desenvolupar eines que facilitin la sensibilització i la tasca dels i de les professionals que interactuen amb famílies LGBT.

En l'equip de treball, a més d'AFIN, participen la Università degli Studi di Verona, la Queen Mary University of London, l'Institut de Psicologia de la Polish Academy of Sciences, l'Agència Regional de Salut y Social de Emilia Romagna, el Casal Lambda i l'associació polonesa Tolerado.

[Per a més informació](#)

Macarena García-González i els relats sobre “els orígens”

Macarena García-González, integrant d'AFIN, recentment ha publicat la seva obra *Origin Narratives. The Stories We Tell Children about Immigration and International Adoption*, on analitza les construccions culturals de l'adopció internacional i la immigració a través de llibres infantils. Amb aquest fi, explora la importància de la percepció dels “orígens” en ambdós moviments transnacionals que, tot i mostrar certes similituds, es perceben de manera diferent. En suma, *Origin Narratives* proporciona una anàlisi sobre la percepció social de l'etnicitat i la ‘raça’ a Europa, centrant-se a Espanya, on tant la immigració com l'adopció transnacional han augmentat més precipitadament a partir de principis dels anys 90. És interessant com l'autora analitza la transmissió d'ideologia, de valors culturals, polítics i ètnics a través de narratives que es comparteixen de generació en generació.

Lectura de la tesi doctoral de Bruna Alvarez

El proper 29 de setembre, Bruna Alvarez, investigadora predoctoral del grup AFIN Barcelona, llegirà la seva tesi doctoral titulada *Les (ir)racionalitats de la maternitat a Espanya: influències del mercat laboral i les relacions de gènere en les decisions reproductives*, fruit de l'obtenció de la beca de Formació de Professorat Universitari (FPU) el 2013.

La tesi ha analitzat com el context reproductiu espanyol havia estat descrit com d'“infertilitat estructural” per Diana Marre, a causa del descens de la fecunditat des de mitjans dels anys 70, a causa, principalment, de les condicions del mercat laboral, dels discursos feministes que vinculaven la llibertat de les dones amb la no-maternitat i de la manca de polítiques públiques de suport a la maternitat. Tot i així, la majoria de dones tenen fills/es, encara que els tenen més tard i en tenen menys dels que voldrien. A través de cinquanta-nou entrevistes presencials i una etnografia digital, s'han analitzat les condicions del mercat laboral i les relacions de gènere com a mecanismes de governament reproductiu –tal com definien Morgan i Roberts per descriure el govern de la reproducció en termes foucaultians-, per tal de comprendre els processos de decisions reproductives de les parelles heterosexuales que tenen fills/es a través de relacions sexuals en un context d'infertilitat estructural, i per tant, a priori, desfavorable.

Els principals resultats de la recerca són que els règims morals del mercat laboral i les relacions de gènere produeixen “veritats” que emfatitzen la dicotomia entre la feminitat –associada als treballs reproductius- i la masculinitat –associada als treballs productius-. D'aquesta manera, la mare és considerada com a principal cuidadora dels seus fills/es i, en conseqüència, és una mala treballadora. Tot i l'augment de participació dels homes en les tasques de cura i domèstiques, les dones en continuen sent les principals responsables. El fet de tenir fills/es situa les dones com a mares i, per tant, se'ls assigna la responsabilitat dels treballs reproductius (enculturació, criança i cures) en un temps indefinit, que sobrepassen els processos biològics (embaràs, part i lactància) temporalment acotats. Paral·lelament, la maternitat s'explica com una opció on les dones, suposadament, poden triar. Però les dones que tenen més fills/es i més joves són aquelles que entenen la maternitat com una etapa del cicle vital, sense plantejar-se una altra opció de vida que la de tenir fills/es. Per aquestes, la necessitat i les ganes de tenir fills/es apareix quan es troben al voltant dels trenta anys, tenen parella, perceben una certa estabilitat laboral i econòmica i tenen un habitatge. En canvi, per les dones que tenir fills/es és un estil de vida, en tenen menys i més tard. L'èmfasi en la decisió influeix en la intensificació de la maternitat, ja que aquesta es converteix en una opció escollida i, per tant, si no es volen assumir les responsabilitats que se li associen, es pot triar, suposadament, no tenir fills/es. Així doncs, les condicions del mercat laboral, les relacions de gènere i el fet d'explicar la maternitat com una elecció, contribueixen a la baixada de la fecunditat a Espanya, ja que per una banda, cada vegada és més difícil que apareguin les condicions adequades per tenir un fill/a i, per l'altra, les mares seran considerades les principals responsables de les cures i l'àmbit domèstic.

PROPERES ACTIVITATS AFIN

- Set.-Des. 2017:
Cicle de Seminaris "Aperitius dels dijous AFIN de Tardor"
[\(Descarregar programa complet\)](#)
 Centre AFIN-UAB (Bellaterra). 14:00h-16:00h.
 - 21 de setembre:
Volver a los orígenes: búsquedas de familias de nacimiento por jóvenes adoptados/as de Nepal.
 Chandra Clemente. Antropòloga. Màster en Antropologia. Investigadora predoctoral FPU AFIN-UAB.
 - 28 de setembre:
Autonomía de los y las jóvenes en las ciudades.
 Nadja Monnet. Doctora en Antropologia. Professora Lectora ENSA-Marseille (França).
 - 5 d'octubre:
Per la corda fluixa. Respostes davant el repte i el risc de ser docent i LGBT.
 Eloi Biosca. Doctor en Pedagogia. Catedràtic d'ensenyament secundari en actiu.
 - 19 d'octubre:
Intercambios reproductivos interseccionales entre hombres gays y gestantes en Estados Unidos.
 Marcin Smietana. Doctor en Sociologia. Investigador Marie Curie. Reprosoc University of Cambridge (Regne Unit)
- 26 d'octubre:
Apropiación de niños y búsqueda de orígenes en Argentina.
 Soledad Gesteira. Doctora en Antropologia. Carla Villalta. Doctora en Antropologia i professora titular de la Universidad de Buenos Aires.
- 9 de novembre:
Cuidados enfermeros y ámbito relacional. Abordaje de los profesionales masculinos.
 Antonia Arreciado. Doctora en Infermeria. Professora titular UAB.
- 23 de novembre:
Visibilizando el lugar de los padres de origen en la adopción.
 Irene Salvo. Doctora en Psicologia. Investigadora post-doctoral FONDECYT (Xile).
- 30 de novembre:
Análisis de la práctica profesional. Sostener el sentido del Trabajo Social.
 Jordi Solé Blanch. Doctor en Pedagogia. Professor de la UOC.
- 14 de desembre:
Homonegatividad en la escuela. La cultura del diagnóstico y el riesgo.
 Macarena García. Doctora en Antropologia i Estudis Culturals. Investigadora a CEPPE. Universidad Católica (Xile).
- 21 de desembre:
Ensamblajes Zurdos: para una articulación política trans-identitaria.
 Joan Pujol. Doctor en Psicologia Social. Professor titular UAB. Marisela Montenegro. Doctora en Psicologia Social. Professora titular interina UAB.
- 9 d'octubre:
Jornada "Homes cuidadors, barreres de gènere i models emergents": La cura en l'entorn familiar: la infància.
 Palau Macaya (Barcelona). 10:00h – 20:00h.
- 2-4 de novembre:
X Congreso Internacional AFIN: Políticas, deseos y derechos reproductivos.
[\(Descarregar Call for papers\)](#)
- 14 de novembre:
Cinefórum sobre Violencia de Género.
[\(Veure programa\)](#)
 Sala de Cinema de la UAB. 10:00 a 13:00h.
- 16 de novembre:
AFIN International Workshop: Reproductive Politics, from the Welfare Reform to the Trump Era.
 Universitat Autònoma de Barcelona. 9.30h – 18.30h
[\(Descarregar Call for papers\)](#)